

SIMONE FOEKENS

SAMEN THUIS

Samen thuis

Van Simone Foekens verschenen eerder bij Uitgeverij Zomer & Keuning onder andere

Mijn leven na jou

Familiehuis aan zee

Winst voor het leven

Het roer om

Beschadigde tijd

Kringen in het water

Geef me de moed

Dubbelspel

Hostel aan zee

Zoals je bent

Verscheurd

Hoofdstuk 1

Het doek valt. Het is voorbij. Vanuit de zaal klinkt het applaus.

Ik pak de handen van mijn medespelers en als het doek opengaat, nemen we het applaus buigend in ontvangst. We stappen naar achteren en een voor een komen de spelers van de grotere rollen hun welverdiende applaus halen. Trots kijk ik naar Erna, die als laatste opkomt. Ik heb eer van mijn grimeerwerk, waardoor mijn vriendin onherkenbaar is veranderd in de hooghartige, maar klunzige gravin Nanette van Poe tot Ha. Wat heeft Erna die rol goed gespeeld!

Het doek valt weer en nu geven we elkaar allemaal een hand en wachten we in een lange rij tot het doek opengaat. Erna staat natuurlijk in het midden. Als het doek voor de laatste keer opent, lopen we nog één keer naar voren op het podium. Ik tuur de donkere zaal in. Daar zitten mijn ouders, ergens in het midden. Gisteravond was Jerry er en pasten mijn ouders op Bryan en Jayla.

Een laatste buiging en het zit erop. Het doek valt definitief. Ik ben trots op onze prestatie, maar ik voel ook een vaag gevoel van spijt. Jammer dat het voorbij is.

Erna voelt mijn stemming zeker aan, want ze pakt mijn hand en zegt: 'Op naar volgend jaar, Milou, maar nu eerst naar de bezoekers en daarna de afterparty. Kom op.'

Mijn ouders kijken al naar me uit en ze zijn scheutig met hun complimenten. Even voel ik me weer een schoolkind. Hoe goed of slecht het ook is gegaan, pa en ma zijn bij dit soort gelegenheden altijd trots op me. Net als vroeger.

'Het ging goed, hè?' vraag ik stralend en totaal overbodig, want ze hebben dat al drie keer tegen me gezegd.

Mijn vader legt zijn hand op mijn arm. ‘Het ging fantastisch,’ verzekert hij mij weer.

Ach, ook hierin ben ik niets meer dan een schoolkind.

Andere bekenden schieten me aan. Zonder uitzondering zeggen ze van de voorstelling te hebben genoten. Het maakt dat het gevoel van spijt spoorloos verdwijnt en plaatsmaakt voor een tevreden en blij gevoel. Ik kijk nu al uit naar de uitvoering van volgend jaar. Het stuk is al gekozen en de speeldata zijn al gereserveerd in het theater.

Ik voel me licht en vrij als we na het afschminken en omkleden naar de bistro lopen waar de afterparty is. We praten druk en we lachen veel.

Het is al laat als ik, zoals afgesproken, als de bob Ramon, Lisette en Erna thuisbreng. Niet dat zij echt te diep in het glaasje gekeken hebben, maar ze hebben wel te veel op om veilig te kunnen rijden.

Jerry slaapt waarschijnlijk al als ik thuiskom. Nou ja, ál... We hebben het flink laat gemaakt. Daarom paste Jerry ook deze avond op en mijn ouders op de eerste avond van de uitvoering. Ik kan morgen fijn uitslapen. Jerry gaat met de kinderen naar zijn ouders, zodat ik het rijk alleen heb. Ik verheug me er nu al op.

Gelukkig is er voor het huis nog een parkeerplaatsje vrij. Als ik uitstap merk ik dat ik vrij ver van de stoeprand sta, maar het kan nog wel. De auto van de overburen staat nog verder van de stoeprand af. Jerry zal morgen wel zeggen dat ik niet kan parkeren, maar dat zal me worst zijn. Ik heb geen puf om de auto dichterbij de stoeprand te zetten.

Terwijl ik mijn sleutels uit mijn tasje pak, geeuw ik zo hard dat de tranen in mijn ogen springen. Ik veeg ze weg met een verfrommeld zakdoekje uit mijn jaszak. Zacht draai ik de voordeur van het slot, nog zachter druk ik hem achter me dicht. Op de deurmat trek ik mijn schoenen uit en ik loop op kousenvoeten verder. Jayla slaapt soms erg licht en wordt dan snel wakker.

Bijna gil ik van schrik als ik ergens op ga staan. Bij het licht van

mijn telefoon zie ik dat het een geel legoblokje is. Het blokje is een voorbode van nog meer ontsnapte legosteentjes in de kamer. Als ik daar de lamp aandoe, zie ik in één oogopslag al verschillende blokjes liggen. Automatisch raap ik ze op en laat ze in de bak met lego vallen die voor de speelgoedkast staat in plaats van erin. Op de bank liggen sokjes van Jayla en op het aanrecht grijnst een bonte verzameling plastic bekertjes en bakjes me aan.

Ik houd mezelf voor dat het geen ramp is dat het niet zo spannend is als ik zou willen, maar dat lukt me niet erg. Het is toch niet gek dat speelgoed opgeruimd moet worden aan het eind van de dag? Het is toch ook niet gek dat ik wil dat het goed gebeurt? Alle lego in de legobak en die bak in de kast. Vuile kleding in de was en de afwas in de vaatwasser.

Ik pak de sokjes van de bank en strijk ze glad tussen mijn handen terwijl ik de trap op sluip naar de slaapkamers van de kinderen. En passant gooi ik de sokjes in een van de wasmanden die op de overloop staan. Het gaat in één moeite door, maar dat heb ik Jerry nooit kunnen bijbrengen.

Zachtjes kijk ik bij Bryan. Hij heeft zich wat blootgewoeld. Voorzichtig dek ik hem beter toe. In het schemerige licht dat vanaf de overloop in Bryans kamer schijnt, ontwaar ik een groot legobouwsel op zijn bureau. Het steentje waar ik daarnet op stond, heeft hij misschien wel onderweg naar boven verloren.

‘Slaap lekker, lieverd,’ fluister ik.

Jayla ligt zoals altijd diep onder de dekens weggedoken. Haar hoeft ik nooit weer toe te dekken.

Wat hou ik van die slapende kindergezichten. Met een vertederde glimlach op mijn gezicht sluip ik naar onze slaapkamer. Jerry wordt wakker als ik het nachtlampje bij mijn bed aanknip.

‘Ging het goed met de kinderen?’ vraag ik.

‘Jawel. Kom je in bed?’

‘Ik kom zo,’ zeg ik.

Als ik me heb omgekleed en terugkom uit de badkamer, is Jerry

alweer in slaap gevallen. Ik glijd onder de dekens en doe het lampje uit. Met mijn armen onder mijn hoofd denk ik terug aan de afgelopen twee avonden. Ik wil nagenieten van ons succes, van de saamhorigheid en het plezier dat we hadden.

Maar mijn gedachten blijven haken bij de legoblokjes op de vloer, de sokken op de bank en de afwas op het aanrecht. Ik vraag me af of de vaatwasser vol zit en of die dan wel aan heeft gestaan. Een paar seconden overweeg ik om te gaan kijken, maar dan besef ik dat ik morgen mag uitslapen en dat de troep dus alsnog voor Jerry is.

Mijn moeder zou zeggen dat ik me er veel te druk over maak, zeker gezien het tijdstip. Ze heeft ook wel gelijk. Maar toch vind ik het altijd erg vervelend om de volgende ochtend nog troep van de dag ervoor te vinden. Ik hou ervan om de dag met een schone lei te beginnen.

Een dag die veel te snel aanbreekt als ik zo blijf piekeren. Ik draai op mijn zij en stuur mijn gedachten naar de toneelvoorstelling *Markies gezocht*, waarin gravin Nanette van Poe tot Ha haar zinnen heeft gezet op een hogere trede op de adellijke ladder.

Het werkt, want ongemerkt ben ik in slaap gevallen. Ik word wakker van Bryan, die niet al te subtiel de trap op rent. En Jerry, die roept dat hij moet terugkomen. Gevolgd door Bryan, die een kwade 'nee' terugschreeuwt.

Ook goedemorgen, denk ik en ik tuur met samengeknepen ogen naar de wekker. Het is bijna halfacht. Veel te vroeg.

Ik draai me om en trek de dekens ver over mijn oren alsof ik Jayla ben. Natuurlijk wil de slaap niet meer komen en ben ik klaarwakker. Geërgerd vang ik alle geluiden in huis op en ik neem me voor om voortaan ook geen rekening meer met Jerry te houden als hij wil uitslapen. Op die ochtenden sis ik continu 'sst' tegen de kinderen. Het zijn de ochtenden waarop ik extra vroege uitjes plan, naar de markt, naar het bos of een enkele keer naar mijn ouders. Dat zijn de ochtenden waarop ik opgelucht ademhaal wanneer

het me is gelukt om Jerry niet wakker te maken, want dan is de boot bij hem aan en dat komt meestal de hele dag niet meer goed.

Mijn moeder vindt dat ik daar veel te krampachtig in ben. Volgens haar weet je nu eenmaal met kinderen dat je vroeg uit de veren moet en dat hen stillhouden onbegonnen werk is.

Mijn vader zou zijn hoofd schudden en vragen wanneer het mijn beurt is om eens echt uit te slapen. Nou, nooit dus. Ten eerste ben ik een ochtendmens. Als ik wakker ben, vind ik het jammer van mijn dag om weer te gaan slapen. Dat is ook altijd het antwoord dat ik hem geef. Wat ik mijn vader niet vertel, maar wat hij waarschijnlijk wel vermoedt, is dat het de enkele keer dat ik wil uitslapen altijd gaat zoals nu. Jerry lijkt geen enkele moeite te doen om de kinderen een beetje stil te houden.

Vannacht dacht ik nog dat Jerry zou moeten dealen met het onopgeruimde aanrecht. Nu snap ik niet meer hoe ik dat kon denken. De troep zal alleen maar groter zijn geworden en ik weet nu al dat ik me er groen en geel aan zal ergeren. Ik zou het niet moeten pikken. Maar ja, de kinderen zijn erbij, dus ik zal op dat moment heel pedagogisch mijn mond houden en me voornemen er 's avonds bij Jerry op terug te komen. Maar dat doe ik nooit. 's Avonds lijkt het me zoiets onbetekenends om voor het slapen-gaan woorden over te hebben.

Bovendien kun je met Jerry haast geen ruzie maken. Hij heeft altijd een weerwoord en vaak voel ik me daarna dom en onnozel. Ik weet best dat hij lange, intensieve dagen op zijn werk maakt en ik snap heus wel dat hij in het weekend relaxter wil leven. Dat maakt dat ik uiteindelijk degene ben die sorry zegt en me later afvraag waarom ik dat heb gedaan. Het is toch niet te veel gevraagd om een gebruikt bordje in de vaatwasser te stoppen of de pinda-kaaspot dicht te draaien en in het kastje te zetten?

Van slapen komt niets meer. Jayla gilt iets over een spin en Bryan kiepert met veel geraas de bak met lego om. Ik sla het dekbed terug en stap in mijn sloffen. Eerst koffie, besluit ik, en ik trek mijn

fluffy witte badjas met vlinderprint aan voor ik naar beneden loop.

Jayla gilt weer over een spin. Ze is doodsbang voor die acht-potige beestjes. Ik tref haar aan in de gang. De deur van de wc staat wijd open en Jayla staart als verstijfd naar een joekel van een zwarte, harige spin, die op de stortbak zit.

Ook mijn lijf gaat ogenblikkelijk in de verdedigingsstand. Ik bevestig niet zoals Jayla. Ik beheers mijn instinctieve neiging om te vluchten en ik kies voor de vechstand. Nou ja, vechten... Ik kies ervoor om de situatie op te lossen.

Ik leg mijn handen op de schouders van Jayla. 'Ga maar boven naar de wc,' zeg ik met alle rust in mijn stem die ik kan opbrengen. Intussen laten mijn ogen de spin geen moment los.

Jayla rilt en piept: 'Hij moet weg!'

'Daar zorg ik voor,' beloof ik. 'Ga jij maar naar boven.'

Na een laatste blik op het monster holt Jayla zo vlug ze kan naar boven. Ik vermoed dat ze het toilet beneden de komende dagen zal vermijden, ook al is de spin weg.

Ik heb geen enorme spinnenangst, maar deze spin is ook te groot voor mijn moed.

Blijf zitten, sein ik naar het beest en ik loop zo snel ik kan naar de kamer. Daar ligt Jerry op de bank en hij kijkt een Amerikaanse honkbalwedstrijd. Ik vergeet alles wat ik tegen hem zou willen zeggen en ik roep dat hij nu meteen een spin uit de wc moet verwijderen.

'Ja, zo...' zegt Jerry zonder zijn ogen van de televisie af te wenden.

'Nee, nu,' zeg ik met nadruk. 'En pak een papiertje, het is echt een joekel.'

Langzaam komt Jerry overeind. 'Ik pak wel een wc-papiertje.'

Ik blijf in de kamer, terwijl Jerry richting het toilet loopt.

'Waar zit hij dan?' roept hij.

'Op de stortbak,' roep ik terug, maar eigenlijk weet ik al genoeg. Het beest is gaan lopen. De engerd! Wie weet waar het dier nu is...

Ik huiver, maar ik verman me. Jerry móét doen alsof hij de spin heeft gevangen, want anders blijft Jayla bang om het dier ergens in huis tegen te komen. Als ik hem dat wil vertellen, bots ik bijna tegen hem aan als ik de kamerdeur opendoe op het moment dat hij de voordeur wil openmaken. Die deuren zitten onhandig dicht bij elkaar.

‘Ooo,’ breng ik opgelucht uit.

Jerry kijkt grijnzend om terwijl hij naar de bosjes tegenover ons huis loopt en daar de spin vrijlaat.

‘Papa heeft de spin weggehaald, Jayla,’ roep ik naar boven.

‘Gelukkig.’ Ik hoor de opluchting in haar stem.

‘Gemenerd!’ zeg ik als hij nog steeds met een grote grijs op zijn gezicht langs me heen naar binnen wil lopen en ik sla mijn armen om zijn middel, zodat hij wel stil moet staan.

Jerry kietelt me net zolang tot ik hem loslaat.

‘Bluh.’ Halverwege de trap doet Bryan alsof hij moet overgeven van ons kleffe gedrag.

‘Wacht maar, over vijf jaar denk je er wel anders over,’ zegt Jerry lachend.

Ik lach niet, ik kan alleen maar geschokt denken: vijf jaar! Dat gaat veel te snel.

‘Wat gaan we vandaag doen?’ vraagt Bryan.

Hij negeert de opmerking van zijn vader, constateer ik enigszins opgelucht. Zie je wel, hij is nog lang niet aan die gedachte toe.

‘Zwemmen?’ zegt Jerry, die – nu ik vroeg wakker ben – blijkbaar toch niet naar zijn ouders gaat.

Ik schud meteen mijn hoofd. Echt niet! Nu Jayla ook haar zwemdiploma’s heeft, vermaken de kinderen zich grotendeels zelf in het water, maar vanochtend zie ik al op tegen het gedoe van uit- en aankleden in de krappe badhokjes, de benauwde warmte en de zaterdagse drukte van gillende en schreeuwende kinderen.

‘Mama wil niet.’ Jerry kijkt op naar Bryan die nog steeds halverwege de trap staat.

Nu ben ik degene die een opmerking van Jerry negeert. Wat flauw om dat zo te zeggen. Hoe vaak ik ook tegen hem zeg dat hij zulke opmerkingen niet moet maken, een volgende keer doet hij het toch weer.

‘Zullen we naar de grote speeltuin gaan?’ opper ik met een be-sliste toon in mijn stem. Hopelijk begrijpen ze daaruit dat dit wat mij betreft de enige optie voor een uitje is.

De grote speeltuin is een restaurant met een terras langs de hele breedte van een grote speeltuin. Een speel-speeltuin. Geen toeters en bellen, geen apparaten waar muntjes in moeten, geen opsmuk. Maar juist allerlei verschillende glijbanen, klimrekken en wipwap-pen. Grotendeels in het zand en bij goed weer kunnen de kinderen ook heerlijk met water knoeien, maar daar is het nu nog niet warm genoeg voor. Het is pas april. Als het meezit, kunnen vanmiddag de jassen uit. De kinderen kunnen zich moe spelen in de speeltuin en wij – ik – kijken lekker lui toe vanaf het terras onder het genot van koffie en appelgebak.

Gelukkig valt het voorstel in goede aarde.

‘Eerst koffie,’ beding ik. Vandaag zal ik liters koffie nodig hebben.

‘Je moet je ook nog aankleden,’ zegt Bryan opmerkzaam.

‘Dat weet ik,’ zeg ik. ‘Hebben jullie je kamer al opgeruimd? Nee? Ga dat dan maar snel doen, want jullie weten het, eerder gaan we niet weg.’

Elke zaterdagochtend moeten Bryan en Jayla zelf hun kamer opruimen, soms helpen we een beetje. Pas als dat is gebeurd, is het tijd voor leukere dingen. Intussen doen wij meestal ook wat zaterdagse klusjes als stofzuigen of de laatste boodschappen halen.

‘Stofzuig jij dan even?’ vraag ik als ik me aan ga kleden.

‘Waarom?’ bromt Jerry. Hij kijkt nog steeds geboeid naar de honkbalwedstrijd, of is het alweer een andere wedstrijd?

Ik bedwing een zucht en leg uit dat we dan allemaal tegelijk klaar zijn om naar de grote speeltuin te gaan.

‘Hm, vanavond kunnen we weer stofzuigen met al het zand dat ze mee terugbrengen.’

‘Daar zit wat in,’ geef ik toe. ‘Misschien kun je de vaatwasser dan vast uitruimen.’

‘Ik kijk wel,’ zegt Jerry.

Nou, dan weet ik genoeg, maar ik heb de puf niet om ertegenin te gaan. Ik ben echt nog moe. Zonder iets te zeggen, ga ik naar boven. Voor de speeltuin hoef ik me gelukkig niet al te druk te maken. Ik kies een soepele donkerblauwe broek met veel stretch, een blauwwit gestreept shirt, met daarover een dunne witte trui.

Jayla heeft een vrij dikke trui aan en die laat ik ook een shirtje met daarover een vestje aantrekken.

Kleding in laagjes, dat is het beste in deze tijd van het jaar.

En even niet op mijn strepen staan, is vandaag het beste voor mij. Ik had echt wel ingecalculeerd dat het vandaag een wat brakke dag zou zijn, maar ik had zo gehoopt dat ik wat langer kon slapen, zodat ik me toch redelijk zou voelen.

Maar helaas, dat zit er niet in.

In het begin is het heel plezierig in de speeltuin met prachtig weer, lief spelende kinderen, een glas verfrissende muntthee – toch maar geen koffie, ik voel me al gestrest genoeg – een enorme punt appeltaart met een flinke toef echte slagroom en Jerry die af en toe iets zegt, maar de meeste tijd op zijn telefoon een wielervedstrijd probeert te volgen.

Ik moet zelfs moeite doen om mijn ogen open te houden en niet in slaap te sukkelen in het milde voorjaarszonnetje. Net als ik constateer dat het zo best uit te houden is, komen de kinderen naar ons toe.

Ruzie. Om niets. Ik sus de boel en kijk Bryan en Jayla na als ze naar de hoogste glijbaan rennen.

Jerry mompelt een paar scheldwoorden en ik, oenemeloen dat ik ben, vraag wat er aan de hand is. Zijn favoriete wielrenner moet lossen uit de kopgroep. Zucht. Waarom vraag ik dat nog als hij

sport aan het kijken is? Ik ben ook gek op sport en we kijken graag samen naar sporten als schaatsen, zwemmen en turnen, maar ik ga er niet zo in op als Jerry.

Ik erger me er steeds meer aan en ik merk dat ik er vandaag zelfs echt boos om word. Hij wéét toch dat ik een paar superleuke, maar ook heel intensieve dagen achter de rug heb en maar korte nachten heb kunnen maken? Waarom houdt hij daar niet een beetje meer rekening mee, zoals we hadden afgesproken? Ik was in elk geval in de veronderstelling dat dat de afspraak was. Jerry denkt daar duidelijk anders over.

Misschien moet ik een volgende keer als hij moe is en te kort heeft geslapen ook eens zo doen. Ik heb er al zo vaak iets van gezegd dat hij zich niet aan onze afspraken houdt, misschien is het nu tijd om te gaan spiegelen. Misschien begrijpt hij dan dat je afspraken niet zomaar kunt negeren.

Hm, dat is best een goed idee.

Tevreden bestel ik nog wat drinken voor ons. Die tevredenheid verdwijnt snel als Bryan en Jayla ruzie krijgen met andere kinderen, Jayla haar hoofd hard stoot en Bryan zand in zijn ogen krijgt. Pff, misschien was zwemmen toch minder uitputtend geweest.

MILOU EN JERRY GAAN SCHEIDEN, MAAR DELEN NOG EEN NEST

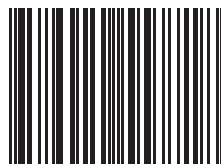
De irritaties in het huwelijk van Milou en Jerry lopen steeds hoger op. Toch komt het voor Milou als een klap als Jerry de knoop doorhakt: hij wil scheiden. Ze zijn het er meteen over eens dat ze vriendschappelijk uit elkaar moeten gaan om hun twee kinderen niet te belasten. Dan hoort Milou over birdnesting, een vorm van scheiden waarbij de kinderen op het 'nest' blijven en de ouders om beurten 'uitvliegen'. Het lijkt een ideale oplossing, dus Milou en Jerry huren een tweede huisje in de buurt en spreken af elke week van plek te wisselen. Algauw blijkt deze regeling echter nieuwe spanningen met zich mee te brengen. Is dit wel de beste oplossing voor Milou en Jerry?

Simone Foekens schrijft met sympathie voor haar personages en aandacht voor nuance. In *Samen thuis* schetst ze een gezin dat verdeeld raakt maar elkaar niet uit het oog verliest. Eerder verschenen van haar hand onder andere *Geluk te over* en *Mijn leven na jou*.

Romanserie

ISBN 978 90 2055 771 8 NUR 344

9 789020 557718 >

www.romanserie.nl